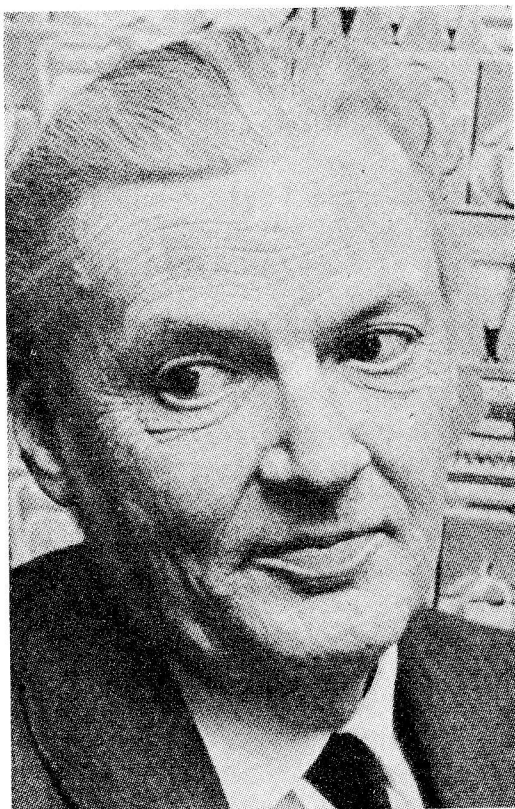

som han følte var blevet gemt til ham, som et mageløst minde fra barndomsdagene. Og udadtil var han stærkt optaget af de nationale forhold i grænselandet. Han var en tid virksom som foredragsholder, og i et par kantater har han formet sit poetiske syn på det nationale. Således i kantaten til H. P. Hanssens 70-årsdag. Et af versene er indmejslet på genforeningsstenen i Sønderhav. Det er også blevet et minde om den første sønderjyske danske digter efter genforeningen.

Kun hvad Mænd vandt med Ret
uden Sværd og Blod,
det skal staa som et Solskin
over Tidens Flod.

Et nytårsbrev

AF INGEBORG POULSEN

Fru Ingeborg Poulsen, Åbenrå, har fundet et gammelt brev i sine gemmer. Det er skrevet af hendes far, Christen Hanssen, Nørremølle, efter at han som 17 årig havde forladt landdelen i 1872, fordi han, i lighed med andre unge dengang, ikke ønskede at være tysk soldat efter 1864.

Han blev elev på Lyngby Landboskole, hvorfra brevet er skrevet.

Senere blev han dansk soldat, og først i 1891 fik han som optant lov til at bosætte sig på Nørremølle, men han måtte skrive under på, at han ikke ville tage del i det po-

litiske liv, og han måtte ikke komme i de danske forsamlingshuse.

»Landboskolen ved Lyngby«
d. 28' dec. 1872.

Kjære forældre.

I har allerede maaske længe ventet efter brev fra mig, og det er kun min skyld og dovenskab der har blevet ved og opsat det, I kan derfor være trøstige, thi med mig er der ingen ting i vejen. Her paa skolen blev

vi i julen 6 jyder, en fynbo, en bornholmer og mig. Vi har havt en ret glædelig jul her, det har I vel ogsaa, for første gang i det nye hus. Paa juleaften tænkte jeg paa, hvordan vi de andre aar havde siddet i »de grønne dansk«, hvorledes I sad for bordenden og regnede op, hvormange der var borte det aar, som havde været her det foregaaende, hvor de nu holdt jul o.s.v. Men hvorledes I sad i dette aar kunde jeg ikke ret tænke mig, at Vorherre ogsaa havde faaet en plads ved det nye bord, derom tvivlede jeg ikke, og hvor han er, er det altid godt at være, der kan man kun glæde sig ret til bunds og glade vil vi allesammen gjerne være.

Jessen har vel været nede hos Jer, han lovede at ville gaa ned og hilse fra mig. Vi holdt knap julefesten her saadant som hjemme. Julegrøden spiste vi kl. 3, kl. 6 drak vi kaffe. Juletræet blev saa tændt og vi dansede og sang julesalmer om det. Saa spillede vi med det hist. firkort, som var ret morsomt, vi fik pebernødder og kager, drak kaffe og tiden blev os ikke lang. —

Paa juledag var vi til kirke, og Lyngby kirke var saa fuld, op ad gangen i alle hjørner og kroge, at den ene stod og gned sig op ad den anden, men pastor Rørdam var den, der kunde tilfredsstille dem, thi jeg tror næppe, at nogen havde ventet bedre prædiken, end den vi fik, og heller ikke tror jeg, at nogen gik bedrøvet ud af kirken, thi Eder er idag en frelser født, lød det fra prædikestolen, og blev ved at lyde: »saa det staar nu til jer selv om I vil frelses fra den evige pine, om I selv vil gøre lidt ulejlighed, for saa vil han bære al skylden for, hvad uret I har gjort«.

Anden juledag var vi i besøg hos en kulsvier, som var ganske morsomt. Det var en kunstig gaard, kostalden var i en kjælder, hvortil der gik en trappe ned fra hestestalden, udenfor var der saa gravet en vej ned, hvor de kunde trække køerne ned, og faa

gjødningen ud. —

Hen ad aftenen dandsede vi, omendskjønt der slet ingen piger var. Faderen i huset gned paa en gammel violin med 3 strenge, og vi dandsede og sprang saa godt efter det, uden nogensomhelst takt, men vi morede os brillant ved det. —

Paa nyaarsdag skal vi hen til en anden kulsvier, men det bliver vist lidt finere. — De andre dage har vi siddet og sidder endnu i en lille spisestue, hvor vi akkurat kan sidde allesammen om et ovalt bord, og der har vi det varmt og godt. —

Til slutning vilde jeg skrive Eder et nyaarsønske, men de gamle regler og former har jeg glemt, I faar derfor tage til takke, hvordan det end maatte blive. Hvad jeg vilde ønske er, at I endnu, begge tilsammen, maa leve sammen med os endnu i mange, mange lykkelige aar, og at tiden, naar I engang bliver gamle, ikke maa suge Jer tørre og kolde, thi saa ofte ser vi gamle folk gaa og gnave og aldrig [være] tilfredse, og af og til ønskende sig en ende paa dette liv, og saa er dette jordiske liv dem ogsaa en byrde, men tit ser vi ogsaa gamle folk gaa omkring med sølvhvidt haar og dog helt unge, raske, friske og glade indvendig, dem bliver tiden aldrig lang og livet aldrig til en byrde, dette vilde jeg ønske for Eder. —

For vor gode gamle gaard »Nørremølle« vil jeg ønske, at den maa blive ved at gaa frem, som den har gaaet siden oldefar drog derind, og at hverken Prøjserne eller en anden tid, skal kunde forhindre den, og at det ikke maa være ret længe inden den maa se Danebrog vaje over sig. —

Til slutning vil vi bede Herren om at opfylde alle disse ønsker. —

En kjærlig hilsen og et godt nytår til Eder allesammen hjemme. —

Eders søn.
Kresten.

Skuespi

AF POUL KAMP

I Sønderjysk Måne skrev forfatteren Ca en artikel om Helge genforeningsskuespi efter 2. gang at være Det kgl. Teater i be kom til et par opfø Dyrehaven samt en scenen i Skanderborg, har et par bem gøre hertil.

Det er ikke rigtigt, til opførelse på De nævnte friluftsscener i København og Skanderborg.

Stykket havde, 1921 på nationalscener den 18. april 1922, optaget i 1935, men i 1936. I sommeren et par friluftsfest i København og en Så langt så vel. Men ikke den præcise dato tvivl været i som Teater kom i hvert derens, formentlig jyske købstæder, der har drejet sig om villet sætte et så opførelsen af dette for Tønder og Tønder.

Opførelsen i Tønder gamle »Tonhalle« og med den om at illudere som for lieret sig med byens der Trop med der